

Radu Nițescu

Dialectica urșilor

CASA DE EDITURĂ
MAX BLECHER

Dialectica urșilor de Radu Nițescu
© 2016 Casa de Editură Max Blecher
pentru prezenta ediție

Colecția *Plantații*

Redactor: CLAUDIU KOMARTIN
Concept grafic: ANA TOMA

Descrierea C.I.P. a Bibliotecii Naționale a României
NIȚESCU, RADU

Dialectica urșilor / Radu Nițescu. – Bistrița : Casa de
Editură Max Blecher, 2016
ISBN 978-606-8577-27-2

821.135.1-1

Radu Nițescu
Dialectica urșilor

CASA DE EDITURĂ
MAX BLECHER
2016

mică nebună

Îți citesc și atât de frumos, ca un fard glossy,
îți sclipește la ochi nebunia. A trecut vara,
ca lanul de porumb văzut din mașină,
a trecut ziua, ca musca amețită de soare,

un somn de lăcustă, drogurile din Haga
în penarul-văcuță, telecomanda,
antologia poeților din Insulele Canare
Hermano mar, he vuelto – și dacă prin

Santa Cruz de La Palma n-o să te plimbi
niciodată, când vii acasă culege o pietricică
dintr-un loc de primejdie, orașul abundă
și poate că e bucurie în asta.

Îți citesc și atât de frumos îți sclipește la ochi
nebunia. Ții mâinile pe genunchi, aș vrea
să te văd adunînd racii sălbatici din răgălie,
cît mai departe de parcurile de-aici,

unde spre ziuă îmbobocește la băncuță tristețea,
ne face mici și ne înghesuie unul în altul.

Ce treabă și asta, să crești îndeșînd
în plămîn și în inimă, să descoperi că
încape mai mult ca-ntr-un 747

&

ce treabă și asta, să nu știi dacă ceața
vine din Londra sau dinăuntru,
să-ți întrebi vecinul, nea Petrică,
spune-mi și mie, afară e ceață?
Și dacă e, să te bucuri,
și dacă nu, să te bucuri mai tare.

E frig și jumătatea ei de covrig
seamănă cu stația spațială. Mergem aiurea,
pe nu știu ce stradă, fiecare în
tăcerea lui, adidași jechoși și sandale mici
jonglînd prin băltoace, cum se face
cînd nu mai e nimic de făcut.
Vreau s-o iau de mîină și mă răzgîndesc,
vreau să fug și mă răzgîndesc, asta e,
o mică parte din viață te uiți
cum se schimbă modelul pavajului,
pentru că n-ai cum să trișezi,
pentru că aștepți fără să știi
autobuzul care vă stropește, rupe filmul
și vă trimite acasă. Cînd liniștea
devine rea cer cuiva o brichetă,
dar tipul trece cometă, chitit pe
ultimul metrou. Copacii se-nclină la vînt
și rîd pe rînd de neputința noastră,
întîi cei de pe lîngă, apoi ceilalți,
la sfîrșit, tîrziu și hîrîit, din gît,
platanii mai vechi din Cișmigiu și Berzei.
Telegrafiștii micuți din noi sînt în pauză,
au obosit, au nevoie să rîdă și ei.

N-au decît la 330 și ceva pișcă aproape
de inima sapiențială, comună, cînd vorbește
cu sticla: o tu, pui de bere, fă ce ți se cere.
Sînt pești care se-nghesuie unul în altul,
să pară o dihanie rea, să prostească rechinul,
ca sticlele din bar, care tresar cînd te uiți.
Păcat că nu sîntem doi țigănuși desculți
rătăciți într-o șatră, umblînd aiurea prin
orașe și enervînd lumea. Păcat că
soarele se holbează la noi și rîde stupid,
ca mușunachele gras din clipurile orange,
cînd facem copăcei din cutele cearceafului
care se pierd imediat. O gîză planează pe covor,
dar mai ușor de urmărit rămîn copăceii.
Sînt și pești care îndeplinesc dorințe și
nu-i prinde nimeni, poate că nici nu sînt.

Cînd tu treceai (ce păcat că nu singură și desculță)
pe Ponte Santa Trinita
și rîdeai și priveai obosită spre Ponte Vecchio,
slăbiciunea lui Hitler,
sau cînd ai ajuns acolo unde lumea e toată rotundă,

m-am gîndit că aici, sus, la monument, ca într-un loc
din cărțile
cu elfi nobili, pot să închid ochii și să fac un pact
cu magia.

Și dacă vraja locului e doar amintire, am văzut
parcul aproape gol în care alergam uzi de la un gigant
la altul, și pe giganți scria ceva (și aici vraja
nu ajunge),
sau o caracatiță din origami agățată de oglinda
unei mașini negre,

sau casa părăsită de pe colț, pentru că tu poți
să deschizi un lacăt cu o agrafă,
sau o noapte de iarnă cu lătrat de câine și umbre
străine
(și de fapt ce am făcut noi toată iarna –
noi nu am făcut nimic toată iarna),

și dacă e numai imaginație ce se întâmplă
la monument,
asta înseamnă gardul lîngă care crește zmeură,
o mîină plină de lipici și scările dintr-un turn
cu păianjeni,
călătoria cu trenul și o curiozitate firească,
sau dimpotrivă, nimic din toate astea,
doar un mitropolit bătrîn și speriat că imaginația
e rea și urîță.

Acum cîteva zile îmi părea rău,
îmi povesteai a doua oară planul
pentru revelion, să te îmbeți singură,
să asculți Lana și pe vecinii șmecherași
întorși din Italia, mai dau cînd și cînd artificii.
Înjuram pe rînd orașul stricat care te ține
prinsă-n străzi abrazive și memoria mea
capsată, care te pune să repeți.
Acum orice, dar rău nu-mi mai pare,
îți povestesc de cîte ori vrei, ai zis.
Închid ochii și-mi spun lăsăm deoparte
ce ne desparte și creștem găini,
doar așa, din plăcerea de-a le fute
ușor-ușor bioritmul, undeva lîngă mare,
unde diminețile frigul funcționează ca stimul,
ne vom înțelege din lucruri simple,
ca mișcările degetelor de la picioare.
Niciun copil, să nu strige nimeni
mami, mami, mă doare burta.
Vom lipsi de la înmormîntările părinților,
dar vom merge mai tîrziu la cimitir
să numărăm ciori. Vom atîrna haine
în curte, același soare să ne usuce
vara chiloții. Nu știu ce să-ți mai spun
și mă simt vulnerabil. Ianuarie să fie
rece, omul de zăpadă stabil și afabil.

Aș fi zis că sînt mai degrabă meteoriți
micuți, dar m-ai lămurit, pe acoperiș cad castane.
Se făcea ziuă afară și eram nedormiți,

alunecam pe rînd în gaura dintre paturi și-ți
tremurau mîinile în spasme spontane.
Aș fi zis că sînt mai degrabă meteoriți,

copacii ăia bătrîni erau vorbiți
să ai tu frisoane.
Se făcea ziuă afară și eram nedormiți.

Cînd ai ieșit să te plimbi, gîndăceii risipiți
te-au pupat, cum pupă bătrînii în biserici icoane.
Aș fi zis că sînt mai degrabă meteoriți,

după cum știți,
greșelile sînt umane.
Se făcea ziuă afară și eram nedormiți,

și zgomotele ne împingeau de la spate: haideți, ghiciți!
M-ai lămurit, pe acoperiș cad castane,
aș fi zis că sînt mai degrabă meteoriți.
Se făcea ziuă afară și eram nedormiți.

În visul care se repetă îi spunem Staai
și ne obișnuim, nu-i place în brațe,
încercăm să-i câștigăm încrederea
ca să fim buni la ceva.
Iepurele se uită circumspect
la salată. Știe că imaginația
noastră e salată, fuge sub pat
să mănânce păianjeni. Tu
ieși pe balcon să vezi apusul
sau ceva, vezi cum cade un tip
din blocul vecin cu viteza perfectă,
și-l dăm pe Staai altcuiva.

Scrisese așa, toată întrebarea pe-un rînd,
spune-mi ce te-a speriat cel mai tare și cînd,
și am răspuns mai mult din instinct,
ca șoricelul care face stînga-n labirint,
gîndul c-o să devin tată sau, știu eu,
noaptea cînd credeam c-am murit,
după șaptesprezece crize focale,
într-o cameră care își pierduse punctele cardinale,
pe tine?

Eu mă sperii cel mai tare în vis, odată
am visat că stăteam întinsă pe o punte,
cu brațele în apa murdară,
trebuia să prind pește ca să nu mor,
și după multe ore, cînd am reușit,
n-avea cap, era putrezit, coada îi filfia
cu putere și din el curgea un lichid
care mi-a ajuns pe mîină, m-a ars,
am țipat, am închis ochii și m-am trezit.

Dacă te uiți mult în bec, pata diformă
se subțiază încet într-o sîrmă incandescentă,
și la fel se-ntîmplă dacă te uiți atent în dragoste.
Ai vrut să-ți trimit prin poștă pijamaua mea
să dormi lîngă ea și n-am trimis-o,
cît de ușor să rănești ce iubești,
cît de frumos că nu scapă nimeni din asta,
pare fundamental, ca gravitația,
electromagnetismul sau forțele nucleare.
Cînd se întîmplă, ceva moare, dar e ok,
mereu găsim de omorît cu grămada în noi.

Nu dispera, rîzi puțin, mănîncă ceva,
aruncă resturile la cîini și înainte să adormi
lasă orașul să vină să te lingă pe mîini.

Atac parcul pe flanc, sînt soldatul britanic
în valea afgană,
vreau să bucur cîinii care latră la gard,
unii mai soft, alții hard, niciunul ca Blănă

al lui tanti Geta din capătul străzii,
animal d-ăla imens, cum știu că ai vrea,
să ne urmărească din colț la futaiuri.

Au apărut primii țînțari, ăia mai fraieri,
fără gena sensibilă la pericol, anunță vara,
în bîzîit e nisip scuturat de pe cearșaf,
dacă-i omor văd cum te tai la deget în scoică.

Poate e-n mintea mea și doar teorie curată,
ca-n șah, cînd te prinzi la a nu știu cîta mutare
că poziția apare în cărțile de siciliană.

Cîtă stridență, mică nebună, să știi
că am rămas la fel de mici și lunatici.

Peluza plantelor perene

Stau la curte, dar în fiecare zi rămân blocat câteva ore cu liftul între etaje, de fiecare dată puțin mai sus și de fiecare dată apar alte butoane pe care degeaba apeși, duc în aceleași loop-uri, aceleași grupuri pe legi de compoziție instabile care puse unul lângă altul fac viața

mai colorată. Alaltăieri, un băiat cu ochelari părea convins că șansele lui sînt epuizate după ce trimisese iubitei gif cu animăluț – după spusele lui, tristețe și groază, și nu-mi mai venea să dau drumul la laptop să vîjîie obosit, să clacheze odată cu mine în trecerea de la alternativ la continuu. 95% ar supraviețui, el era între ceilalți 5.

Plec de acasă cu pași hotărîți, ca și cum nu m-aș întoarce niciodată. Dacă aș avea o pisică, la întoarcere, s-ar face că nu mă cunoaște. Te-aștept acolo unde se termină

deșertul și încep portocalii, unde spre dimineață poți
să auzi
în depărtare șacalii, ceva de genul ăsta mi-a zis zîna
din vis înainte să moară împușcată, să renască și să
încerce, plictisită, încă o dată.

Tolkien

Și pentru că atunci voiam bani, am visat
că cineva mi-a pasat inelul suprem.

Aveam nazgului la discreția mea,
îi trimiteam pe teren, nu erau buni de nimic,
îi înjuram cînd se întorceau dimineața acasă
doar cu suflete în plasă, fără un ban.

Bine, mă pulă, suflete îmi trebuie mie?

Într-o zi m-am gîndit să-l amanetez și a început:
nopti nedormite, dubii peste dubii
și nu mai aveam curaj să-l ating, îl cîntăream
din ochi,
calculam profitul în minte și inima nu mă lăsa,

mă vedeam cu banii în buzunar și inima tînjea
și tot așa, partea asta de chin nesfîrșit,
tremuram, îmi rodeam unghiile,
nu mai mîncam și nici n-aș fi murit odată,

mersi mult, tată, c-ai tras apa la baie și m-ai trezit.

Tolkien

Tîrziu în cișmigiu, stăm cinci ca la copcă
în jurul sticlei aproape goale de vodcă.
Trilioane de broaște ne-acoperă vocile
și-n ochii sparți se reflectă inegal
luminița albă de pe celălalt mal,
orăcăie-n fiecare, ne place și ne doare,
algele put, țînțarii aleg la fel ca noi,
la întîmplare. Prietenii arată ca niște orci,
vor să dea iama-n cetate și argumentele lor
nu mă conving, non-stopul e cam departe.
Facem două echipe, una păzește
băncuța, cealaltă vine fuguța.

Înger-îngerașul

Înger-îngerașul meu, ar trebui să-ți stea mintea
la licență și job
și tu o arzi ca un bou toată ziua.
Puiule, cînd vine paiul la tine mai strigă și tu piua,
cît de curînd o să te arzi la motor.
Uite, astăzi, prima dată, un roboțel a aterizat
pe cometă.
Părăsește și tu nava-mamă și aterizează unde
s-o nimeri.
Mie deja mi-e frică de oameni,
de obicei tac și-n rest spun prostii.

O străfulgerare piezișă în ochii taximetristului
care întreabă ce mai ziceți, și retrospectiv,
cît de greu e să vorbești despre tine.

Îi dau doi pumni de monede, cer Pall Mall, se uită
urît,
să nu plec pînă nu-i numără.
Tipul cu Neumarkt de pe bordură
mă bate prietenește pe umăr, merge prost,

se întoarce împotriva mea răutatea puștiului
care se pișa
la geamul lui nea Sandu de la parter
pentru că rămăsese fără minge.

Legile se stabilesc la nivel astral,
soarele împinge în uitare bazaconiile promise seara
trecută.

Pentru că dacă am povesti mi-ar dinamita explicațiile,
mi-ar fute universul fără blîndețe,
m-am îndepărtat de unii prieteni,
ceilalți au probleme mai mari și încerc să-i ajut.

Planurile-s trecătoare,
atacă triburi maghiare
ducatul lui Menumorut.

Înger-îngerașul

Dimineață am fost mai entuziast ca de obicei, au descoperit undele gravitaționale, dar pînă seara cîteva planuri au luat-o la vale

și un prieten m-a liniștit – la fel a fost și-n 2013, cu bozonul Higgs, lucrurile astea nu contează cu adevărat pentru noi.

Înger-îngerașul meu, de ce mă lași baltă la greu, cînd cineva mă întrebă ce faci, cum mai ești, de ce mă faci să mă uit întruna în jos?

Spun alții (știu ei mai bine) că eu te-am lăsat baltă primul pe tine, dar pentru asta îți trebuie curaj, și tu mă știi de fricos

de la grădiniță: trebuia să dormim la prînz și ceilalți ieșeau pe holuri, organizau expediții să vadă cum dorm fetele, și eu rămîneam acolo în pat, nemișcat, cu pătura trasă pe ochi.

Cred că ăla e cerul

E ora la care obolesc șobolani,
mai dau o tură și pleacă acasă.
Un bărbat strigă altuia nu pe acolo,
e beznă și miroase a pișalău. Bacău,
în gară. Încerci să respecti dinamica grupului,
să nu verși pe prieteni cafea.
Puțin mai departe, între marfare,
o găină fără cap și niciun cîine
destul de norocos s-o observe.
N-o arăți nimănui,
unele chestii sînt doar pentru tine.
E cum se întreba Bill, un personaj
dintr-un desen animat, de fiecare dată
cînd se trezea cu creierul supt de melcii de junglă,
cînd o să se oprească durerea, cînd?,

mai puțin patetic și poate, în loc de durere,
altceva, un cuvînt care-mi scapă acum.

Ploaia fentează reflexiile noastre în geam,
ne uităm pe rînd înspre controlor și cînd cineva se uită,

reflexia nu variază, ca și cum ar privi tot înainte,
peste brădet, la răsărit, prin răsărit, cine știe unde,
    în viață,

mă aflu pe coridorul personalului spre Bicz,
cu doi navetiști lângă mine,
și nu-mi amintesc nimic din discuția lor.

Sînt tot mai sigur că memoria mea are o aerisire mică,
de beci, cu păianjeni prin colțuri,
pe unde lucrurile cele mai importante se pierd,
și dacă nu se pierd, oricum se coagulează aiurea.

Totul strălucește cînd te trezești și pentru că totul
    strălucește
nu mai știi unde ești,
vezi o icoană cu Iisus și Ioan, dar
nu recunoști al treilea personaj, mai ciudat,
cu ochi de psihopat și cap din care pare să lipsească
    o parte.

Totul strălucește și pentru că totul strălucește devine
    interesant
cum funcționăm în raport cu lumina, cum oriunde
    te uiți,
te uiți în trecut.
Vezi unde era soarele cu opt minute în urmă
    și tot așa știi
că fata care se depărtează de tine e puțin mai departe
    acum.

Ceva neașteptat să se întâmple într-o dimineață ca asta,
un lunetist să ia în țintă uzanța.

Ieri am fost sus, la liziera pădurii,
acolo sunetul camionetei ajunge în valuri la tine,
după curbele drumului, și e frumos,
numai că acum sîntem prea ruși să ieșim undeva.
Stăm în cameră, Mircea și Horia fac playlistul,
o melodie din trei le trezește povești.
Eu mă joc pe tabletă, Mihnea ascultă în căști muzica lui.
Nu mai plouă și e mai puțină ceață spre munți,
doar cerul a rămas la fel,
cînd cineva a întrebat ce e chestia albă de lîngă hambar
i s-a spus bă, cred că ăla e cerul.

Mai devreme, înainte să rămîn fără energie,
am strîns tot de pe terasa cu luminițe albastre.
Am încercat să le număr aseară, sînt prea multe,
unele nu se aprind, și n-am găsit
nicio formulă ajutătoare.
Am numărat la schimb zece tipuri de insecte
lipite pe banda de muște, puteam să continui,
dar te plictisești să stai afară, în frig,
să te faci că scrii, cînd înăuntru cineva rîde întruna.

Cîtă serotonină, cîtă serotonină,
urc scările și repet în asta la fiecare treaptă,
și pînă sus, fără să știu prea bine de ce, deja rîd și eu.

Central

Un fel de lego sau puzzle, ce vrei tu,
bucățele de haos lipite cu super-glue,

în aglomerația din Unirii, țiganul mai mare
încearcă să convingă țiganul mai mic să fumeze.
Hai bă, ia și tu, nu fi fraier, 'te-n măta,
e dunhill, e fiță.

Puștiul nu vrea și fața i se transformă când
celălalt îi plimbă țigara aprinsă pe la gură,
de unde mai devreme era dragonaș șmecher
acum e găină prinsă

în paradox. Peste câteva zile sau peste
o lună o să spună hai, fie, dar vor apărea
și altele, un fel de puzzle sau lego, cum vrei tu.

Și eu nu fac nimic,
trec pe lângă, mă întorc acasă și număr mecanic
peste cincizeci de tag-uri 7click pe pereți,
e perseverență, e ceva frumos
care nu-mi aparține.

Pe la paișpe, în preliminarii, mi-am gustat
sperma și m-am simțit vinovat vreo două
săptămîni, pînă cînd ne-am strîns la băut
și din glumă-n glumă am aflat că și ei
făcuseră asta. Nu știi ce făc ei acum,
i-a acoperit pe toți viața. M-am întîlnit
odată, întîmplător, cu Dănuț, el era
cel mai tare, te trimitea
la colț după țigări și te duceai ca oița.
Am stat la o bere unde era părculeț
și-acum e parcare, sprijiniți de o 1310
veche care abia ne ținea. Mi-a povestit cum
o luase pe heroină și cît de greu s-a lăsat,
prietenă urma să nască
și ce căcat, mă, ăla mic n-a greșit cu nimic.
N-am știut ce să zic, l-am întrebat
cum îl cheamă pe ăla mic.

Toți avem o inimă pornhub

Caut job pe net, e la fel,
îmi aduc aminte cum eram mic și căutam porno
în care actrița să semene măcar un pic
cu fata aia care-mi răsturnase mie
lumea la școală.

Toate aveau sîinii prea mari sau părul vopsit,
e banal și adevărat, uneori accepti ce ți se oferă.

Lacul înghețat pe care rațele stau la pozat
nu-mi oferă nici măcar liniștea aia
a lacurilor înghețate.

Cît aștept autobuzul spre centru
dispar pe rînd energia, empatia, țigările și soarele
după blocuri.

Uite că vine și mă așez în spate, pe roată,
și-mi repet mașinal
că așa nu-i ok,

dar nici altfel.

Toți avem o inimă pornhub

Scutul de chitină oprește musca să-și împrăștie toracele pe pereți și la lumină se-nvîrt trei fluturi mari, pămpălăi, numai buni de lăsat în pace, dar ea vrea să-i prindă c-un borcan gol de murături, să-i scoată afară, să le dea libertate.

Am citit recent că la Ohio State University au făcut studii pe fluturi albaștri uriași din Peru.

Au descoperit că e de reprodus textura aripilor pentru învelișuri hi-tech rezistente la praf și la apă.

Și uite, vere, cum vine moartea la lepidoptere.

Solzi minusculi îi rămîn pe degete cînd acoperă borcanul și-s dator să fantasmez c-o parte o să-mi ajungă pe penis. Apoi realizez că-s aici, în borcanul cu fluturi, unde bucuria poate doar să piardă teren.

Liniște de se-aude cola-n pahar,
constant, fără refren.

Dialectica urșilor

Steluțe argintii pe tavan și semiîntuneric,
cîteva tipi se cară de la început.
Credeam că am mai multă răbdare, zice unul, și zboară
tot grupul.

Kiss, Andy Warhol, 1963, 12 cupluri se sărută
cîte 3 minute și jumătate. Bărbați cu femei,
femei cu femei, bărbați cu bărbați,

Gerard Malanga pe rînd,
cu o femeie și cu un bărbat,
Ed Sanders și alții. Un singur
actor e negru, dar nu asta-l face urît.

Omule, ciudat, nimerești aici cu o tipă
pentru care nu știi ce simți și
cine știe la ce se gîndește acum.

De unde începe seria de evenimente
care se termină cu asta?

Poate a observat că-n spatele ecranului,
prin termopan, se vede strada.

Aș putea să filmez cum își
mișcă piciorul, compulsiv,

un cadru lung, doar piciorul, atît,
cu nume sofisticat, să
mascheze groapa mentală.
Dialectica urșilor. Tîgîdîm tîgîdîm.

Acasă e beznă, tata a băut singur, s-a uitat
la tv pînă a adormit în fotoliu.
Pățește tot mai des asta, dar ce nu pățesc și eu.

Luminițele din ochi,

sper că le mai are și-acum.

Era c-un an mai mică, nu mai știu la ce clasă, leșinată după Borges, așa c-am ras într-un weekend tot ce aveam pe acasă, și acum stau și mă întreb dacă știe

că încercam o vrăjitorie, că băteam cîmpii la țigară despre Evaristo Carriego calculînd cum să așez următoarea piesă la lego, și timpul devenise încet

încet circular, o s-o sărut mîine și iar și iar și iar și iar visam ochii ei de cărbune și mîncam singur bomboanele de ciocolată cu alune pe care nu-mi

faceam curaj să i le dau, dar tu nu știi ce făceau luminițele alea, sper că au rămas cum erau.

Ploua și fumam și ne uitam cum plouă

și i-am spus cătălinei o platitudine –
ideile curg una dintr-alta ca râulețele
care se fac în fața casei, pe străduță,
cînd plouă. Numai că râulețele duc
în canal și canalul se-nfundă, ideile
nu, străduța lor e mai lungă,
mai lungă decît autostrada lui Cortázar,
mai lungă decît Panamericana,
mai lungă decît tunelul pe care
chinezii îl vor construi pînă la urmă
spre lună.

Bezna atîrnă de fiecare creangă și crenguță,

puloverul atîrnă pe umeri, zgomotele îndepărtate se aud aproape și limpezi. E tîrziu și niciun trol de pădure pe stradă, numai copaci cu scorburi știute pe dinafară și un cîine care scoate aburi pe nas și caută în gunoi.

Și brusc începe – și se termină la fel de brusc: casele dispar, crengile dispar, cîinele se duce cu bezna, rămîi singur în lumina metalizată în care te-ai născut.

O mîna de asistentă coboară din ceruri și îți palpează capul, să vadă din ce ești făcut.

În serile ciudate, cînd pescărușii de pe madgearu se-nvîrt mai încolo, în lahovari, rupi guma de la creion și o mesteci mecanic.

Te-ai masturbat gîndindu-te la aceeași și aceeași fetiță care-ți lega șireturile la grădiniță, acum
fotomodel,
și dormi liniștit.

E o chestie de secunde pînă cînd lumina se rupe în felinare și-ți pare rău că nu durează mai mult. Cîinele vine, te miroase și se duce la stîlp.

Libelulă

S-a făcut, din nou, aproape vară, e destul de cald,
se face și mai cald
și ia foc scaunul sub tine când vorbesc de vreme,
de temperatură,
ca scaunul lui Magnus Carlsen când a mutat greșit
și a pierdut o tură.

Nefericită conjunctură, ce soartă amară, în ce rahat
am reușit să mă scald.

Își duce mîna la gît, își desface un nasture la cămașă
și în privirea campionului se reflectă luna golașă
peste cîmpia apașă.

S-a făcut, din nou, aproape vară, e destul de cald,
se face și mai cald,
dar cît o să se facă, și dacă se face, ce dacă,
au și lucrurile, mai puțin cele din viața mea,
ordinea lor.

Edward Lorenz m-ar crede începător, și tu la fel,

ia foc scaunul sub tine cînd vorbesc de vreme,
de temperatură,
dar la urma urmei, bună parte din viață
asta a făcut și el. De la vecini se-aude Radiohead,
Morning Bell, să-ți tremure inima și pereții

ca scaunul lui Magnus Carlsen cînd a mutat greșit
și a pierdut o tură.
Ieri, în supermarket, în fața raftului cu făină,
un prieten de-al tatei
părea convins – ne naștem cu viețile scrise, mai puțin
unele puncte astrale,
unde alegi, alfa sau beta, apoi merge bicicleta pînă la
intersecția următoare.

Nefericită conjunctură, ce soartă amară, în ce rahat
am reușit să mă scald,
m-am gîndit, după o evaluare grăbită și lașă
a ultimelor mele puncte astrale.
(Prietenul tatei a ieșit din magazin,
a lăsat jos plasa,

a dus mîna la gît și a desfăcut, relaxat, un nasture
la cămașă.)

Cunoști tu oare fata visătoare
care-a aflat ce înseamnă în limbaj de cartier libelulă
și a plecat cu visele spulberate, în vreme ce

în privirea campionului se reflectă încă soarele peste
terenul de fotbal?

Emoțiile oscilează pe drumul spre casă,
sînt ba fata, ba campionul, după ce-au plecat toți,
cînd o ia la pas, tăcut, fără să știe nici el ce-l apasă.

În privirea campionului se reflectă luna golașă peste
cîmpia apașă –
își duce mîna la gît și își desface un nasture la
cămașă,
în ce rahat am reușit să mă scald, nefericită
conjunctură, ce soartă amară.
Ca scaunul lui Magnus Carlsen cînd a mutat greșit și a
pierdut o tură
ia foc scaunul sub tine cînd vorbesc de vreme, de
temperatură,
dar e destul de cald, se face și mai cald, aproape vară.

Poezie bucurie

Senzația e de levitație, dar n-ai avea loc să plutești,
nu e ca-n casele vechi, boierești,
dacă ești înalt și întinzi mîna, aici ajungi la tavan.

Pe măsuță, cana cu fățul lui Arsenie Boca,
cea mai mare din casă, numai bună
pentru cafea.
Ce să știe Arsenie Boca despre dimineața
asta futută a mea?

Sînt aici și aici e atît de departe de moarte și
cum zicea cineva,
ce știi tu să faci nici Houdini nu știe, cîtă magie
să scrii poezie,
dac-ai mai ști și altceva.

Dac-aș fi știut, de exemplu, la momentul oportun,
să calculez integrale, să nu fie nevoie
să mă salveze întruna colegii la test.

Prin fereastra fermecată se văd plăcile de azbest
de pe acoperișul de-alături, și mai departe,
spre nord, blocurile bombardate de soare.

Sînt aici și pot să jur că doare puțin și altundeva.

Gustav

Poate că prin țeava de gaze se fiție noaptea,
ca o babă pipernicită,
poate prin țeava de gaze trece metrourul din Londra,
ducînd o mîină de oameni la Mile End,
poate prin țeava de gaze curg deșeurile
unui mare abator înspre Mediterană,
poate nesfirșite aliaje de zinc și cupru și
aluminu și uraniu sprijină un război,
Marele Gustav trage în Marele Gustav și asta de fapt
se aude,
la fel cum subteranele orbilor pot fi acolo, mărețe,
oferind inimi distruse cui e gata să ceară,
sau un deșert în care urina devine floare smintită,
o groapă de gunoi în putrefacție,
un cimitir de mașini,
sau agonia străzilor improvizate,
amestecînd zgomote și lumini și șobolani roșii,
toate astea pot fi acolo și acolo și sînt.

Fără grabă îți scrii legile lumii, capabil,
ca un animal cu mai multe inimi.
Într-una îți iei notițe despre singurătate.

Se întâmplă ca unele mâini să tremure în exil.
Se întâmplă să vezi furnicile fricii dansînd
pe ritmuri sălbatice.

Se poate să atingi fundul – și asta
după o lună sau după douăzeci de ani.
Se poate să mori, și foarte puțini
să înțeleagă că ai vrut să spui
ceva într-adevăr important.

Între dependențe respiri prin demente.
Și dacă spun îmi e dor de tine,
îmi e dor de tine.
Și dacă aprind un chibrit,
aprind un chibrit.

(va trebui spui tu să ne construim orașul și religia
pentru că aici pute și nu mai avem ce căuta
cît de frig e în țările nordice
cît de mult orez se mănîncă în china
dar aici pute spui tu și nu am găsit nimic și nici nu
mai avem ce căuta)

mă joc cu bila neagră

de cauciuc

dincolo de fereastră

se întâmplă

foarte încet

iarna

și mă joc cu bila neagră

de cauciuc

ce face un câine

lăsat singur în casă

ce face un om

lăsat singur în

mîntea

lui

Asta, să-ți închipui țîncul, pe scări,
după metrou-fuguță. Nu-l prinde, și
pe peronul stîng, piticii răi din mine
rîd înfundat. E nevoie să rîdă piticii
ca să-mi concep ziua, am-fugit-și-n-am-prins,
și săptămîna și bla. Și cum înțeleg,
cum intru la frică, numai bine nu-i
aici, să nu intri la frică, o să-ți vezi
diminețile ca pe niște cartofi înghețați.
Acum să-ți închipui țîncul pe scaun,
așteaptă, picioarele suspendate pe
schemele lui escher, degetele
dansează pe iphone, și dincoace,
toți piticii au dispărut.

A fost o vreme cînd fiecare

avea tatăl cel mai puternic,
fiecare știa, dacă tații din cartier
s-ar lua la bătaie,
al lui ar rămîne ultimul în picioare.
S-a dus, și acum urc pe lîngă tata
scările la spital.

Paznicul se uită în cealaltă parte,
și urc în ritmul lui, încet,
cîrje sună urît, dacă vrei
putem inventa alt cuvînt.

În sala de așteptare,
taică-miu e mic și speriat și
se ține greu pe picioare,
între alte zeci care caută
doctorul din priviri.

Nu prea știu ce să zic, ce să fac,
a sărit o siguranță.

Sînt două pietre,
măricele,
mi-a dat un medicament și
cînd se termină, mai vedem.

Ce trist e cînd știi că ei toți așteaptă

o glumă și toate glumele lumii
ți se par răsuflate, și patul își
pierde bruma de elasticitate
și iar nu adormi, deși te zgîrie
somnia cu gheruțele lui de pumă.
Pereții nu știu nimic, dar știu că acum
ești legumă, și șușotesc între ei
la intervale regulate. Asculți
și ți se rupe de orice formă de
posteritate, mai bună ar fi o
baie cu spumă. Cînd lași să se adune,
se adună, lună după lună,
și e trist și adevărat, mai mult
trist decît adevărat, deodată puterile
te lasă, și iei tramvaiul două stații
de la mega image pînă acasă.
Aprilie e crud și-ncepe să miroasă
a vară în RATB, au înflorit tufișurile,
tu te faci că nu-ți pasă. Te uiți
cînd la chinezoaica bătrînă,
cînd la aurolacul fără o mînă,
cînd pe geam, la linia blocurilor,
ce-mi spui tu mie, e tot mai rău
și tot mai rău o să fie.

Cătălina fotografiază pisici

leneșe prin parcuri sau pe terase, sau animale mici, blănoase, cu burta crem și nasul turtit pe care le visează uneori și nici nu sînt pisici. Și știe, cînd cerul a bătut în roz toată noaptea, semn că ziua următoare aduce vînt, îmi trimite pozele devreme, să mă binedispun. Și pisica mă privește fix, cu subînțeles, fă și tu bani cum poți, cum o da Dumnezeu. Cum o da Dumnezeu fugi tu să prinzi șoareci, du-te, hai, vin și eu.

Vedere de la fereastra din Le Gras

Pe unii îi știu de mult,
pe unii abia acum,
de multe ori vreau viața lor,
dar viața lor e prea colorată.

O culoare caldă și catastrofală,
parcă iar am băgat sucul
semiînchis în frigider
și se scurge pe rafturi.

Cînd eram mic și mă uitam la desene am plîns

și eu crezînd că tigrul l-a omorît pe ursul teribil
baloo, dar am plîns și a doua și a treia oară
cînd am văzut chiar dacă știam că nu,

că n-are nimic, că-și revine, era
cadrul ăla ploios și trist cu vulturi bătrîni și prostuți
și nu puteam să rezist, ăla era
adevăratul sfîrșit pentru mine,

mowgli scăpat și jelește ursul mare și mort
care se răcește, mi se părea de-atunci
prosteală pe față ursul înviat și puiul de om
care se-ntoarce în sat și se-apucă de viață.

Cuprins

- 5 mică nebună
- 7 [E frig și jumătatea ei de covrig]
- 8 [N-au decît la 330 și ceva pișcă aproape]
- 9 [Cînd tu treceai (ce păcat că nu singură și desculță)]
- 11 [Acum cîteva zile îmi părea rău]
- 12 [Aș fi zis că sînt mai degrabă meteoriți]
- 13 [În visul care se repetă îi spunem Staai]
- 14 [Scrisese așa, toată întrebarea pe-un rînd]
- 15 [Dacă te uiți mult în bec, pata diformă]
- 16 [Atac parcul pe flanc, sînt soldatul britanic]
- 17 Peluza plantelor perene
- 19 Tolkien
- 20 Tolkien
- 21 Înger-îngerașul
- 23 Înger-îngerașul
- 24 Cred că ăla e cerul
- 27 Central
- 28 Pe la paișpe, în preliminarii
- 29 Toți avem o inimă pornhub
- 30 Toți avem o inimă pornhub

- 31 Dialectica urșilor
- 33 Luminițele din ochi
- 34 Ploua și fumam și ne uitam cum plouă
- 35 Bezna atîrnă de fiecare creangă și crenguță
- 36 Libelulă
- 39 Poezie bucurie
- 41 Gustav
- 43 mă joc cu bila neagră
- 44 Asta, să-ți închipui țîncul, pe scări
- 45 A fost o vreme cînd fiecare
- 46 Ce trist e cînd știi că ei toți așteaptă
- 47 Cătălina fotografiază pisici
- 48 Vedere de la fereastra din Le Gras
- 49 Cînd eram mic și mă uitam la desene am plîns

CASA DE EDITURĂ MAX BLECHER

Bistrița, str. Mihai Eminescu, nr. 3, sc. A, ap. 9

tel. 0720 593 388 / 0765 257 097

e-mail: casadeeditura@maxblecher.ro

<http://maxblecher.ro/>